

PROP DE VOSALTRES

Els cristians som una comunitat

Benvolguts diocesans:

El meu anterior comentari pretenia ajudar a crear una certa normalitat cridant a l'esperança en un inici de curs atípic. Ara vull insistir en la importància de la comunitat per al desenvolupament i creixement de la fe dels catòlics. Des de ben petits hem après que la nostra responsabilitat eclesial i social es basa en la pròpia llibertat individual que es potencia quan obrim el nostre cor i la nostra vida al servei dels altres. Vam acceptar la fe amb el baptisme, i els pares, sacerdots i catequistes ens la van educar. Vam entendre que la lluita de cada dia és contra l'egoisme, l'individualisme, la intransigència contra els diferents, l'acumulació escandalosa de béns, la despreocupació cap als febles i els exclosos.

De les dues dimensions de l'ésser humà —com a racional i relacional— m'agradaria fixar l'atenció avui en la seva segona característica, la de relacional. L'home no viu sol. Des del seu naixement necessita l'altre per a sobreviure: dels pares, per a cobrir les primeres necessitats; dels mestres, per a la incorporació a l'entorn cultural; i dels amics i coneguts per a la seva socialització. Creixem sempre acompanyats per altres persones que ens ajuden, ens orienten i ens obren a un compromís perquè retornem el que gratuïtament hem rebut. És com una cadena amb infinitat de baules que configuren la història de la nostra societat. Ja de grans, cada un de nosaltres sent l'obligació de construir

un món més habitable, més just, més solidari, que no serà possible si no contribuïm amb totes les nostres forces, en aquest moment i en aquesta direcció, cedint-lo millorat a les generacions futures. Com diu el papa Francesc, als qui desitgin llegir-lo en l'encíclica *Laudato Si'*, hem de procurar per la cura tant de la casa comuna com dels subjectes que l'habiten.

Els cristians, al mateix temps que vivim en la societat compartint-ne les alegries, esperances i sofriments, també hi participem i som una comunitat. El nostre comportament ha de ser més exigent, per compromís personal i per exemplaritat cap als altres. Així ho portem inscrit en el nostre ADN: ens diem germans, seguim les paraules i mandats de Jesucrist, el germà major, que ens mostra

l'amor del nostre pare Déu i ens demana estimar fins a l'extrem totes les persones. Per a evitar fugides d'estudi o generalitzacions buides de contingut, sense caure en la formació d'un grup tancat, us demano que concreteu el vostre afecte i la vostra dedicació a la comunitat on esteu vivint i creient, amb els qui escolteu la Paraula i celebren el misteri de Crist. Ell us concedirà un cor gran per estimar a tothom, sense exclusions de cap mena, sense barreres que separen, sense desqualificacions que trepitgen la dignitat de l'altre.

El cristià és aquell que no resta mai tranquil quan veu el sofriment del germà. Que sap consolar i acompanyar. Que dedica part del seu temps i de les seves facultats a donar sentit i felicitat als altres. És aquell que s'oblida de si mateix i sap compartir. Que s'obstina que la seva comunitat sigui molt acollidora i no dubta a oferir als altres el gran regal de la persona de Crist, que l'alimentarà, l'acompanyarà i, al final de la seva vida, el jutjarà (*Mt 25*).

Aquest curs la nostra comunitat diocesana necessita l'esforç general per perfeccionar i presentar el Pla Pastoral que, entre tots, vam elaborar el curs anterior. No hi sobra ningú, per a dur a terme aquest desafiament evangelitzador. Si ho fem així, podem generar una sensibilitat especial per apreciar la nostra comunitat i el conjunt de la societat.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Visites institucionals als casals de la Fundació Verge Blanca

Representants de la Paeria i de la Diputació de Lleida van visitar el mes passat els casals d'estiu, amb el títol «Vacances per Créixer» que organitza la Fundació Verge Blanca a l'Acadèmia Mariana-Casa de l'Església i al col·legi Episcopal. La tinent d'alcalde Sandra Castro i el diputat de la Diputació de Lleida Jordi Verdú van visitar aquestes estades que es porten a terme des del 2012 amb l'objectiu de realitzar activitats de lleure educatiu per a infants i joves en situació de risc social durant l'estiu.

En total s'han ofert 350 places en quatre casals, tres per a infants de sis a dotze anys i un altre per a adolescents a l'Acadèmia Mariana-Casa de l'Església, a banda d'unes colònies. Aquestes estades es porten a terme gràcies a la col·laboració de la Diputació de Lleida, la Paeria, la Fundació Educo, Fundació Probitas, Obra Social La Caixa, el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat, Save the Children i el Banc dels Aliments.

«Vacances per Créixer» pretén tenir un impacte positiu en el procés d'aprenentatge dels seus par-

ticipants, i contribuir a pal·liar els efectes negatius de la desconexió escolar, que aquest any s'ha vist agreujada amb la crisi del Coronavirus. Tots els infants que participen en el programa són derivats per entitats socials que treballen amb infància i famílies a Lleida.

CERCA DE VOSOTROS

Los cristianos somos una comunidad

Queridos diocesanos:

Mi anterior comentario pretendía crear cierta normalidad llamando a la esperanza en un inicio de curso atípico. Ahora quiero insistir en estas líneas en la importancia del factor comunidad para el desarrollo y crecimiento de la fe de los católicos. Aprendimos desde la infancia que nuestra responsabilidad eclesial y social se basa en la propia libertad individual que se potencia cuando abrimos nuestro corazón y nuestra vida al servicio de los demás. Aceptamos la fe en el bautismo, fuimos educados en la misma por los padres, sacerdotes y catequistas. Entendimos que la lucha de cada día se da contra el egoísmo, el individualismo, la cerrazón mental contra los diferentes, la acumulación indisimulada de bienes, la despreocupación hacia los débiles y excluidos.

Hablamos del ser humano en las dos dimensiones como racional y relacional. Fijaría mi atención en la segunda característica. El hombre no vive solo. Desde su principio necesita del otro para la supervivencia. Uno piensa en los padres para las primeras necesidades, en los maestros para la incorporación al entorno cultural o en los amigos y conocidos para nuestra propia socialización. Creemos siempre acompañados por otros que nos ayudan, nos orientan y nos abren a un compromiso para que devolvamos lo que gratuitamente hemos recibido. Es como una cadena con infinidad de eslabones que componen la historia de nuestra propia sociedad. En el último tramo cada uno de nosotros siente la obligación de construir un mundo más habitable, más justo, más solidario que no será posible si no contribuimos nosotros con todas nuestras fuerzas en este momento y en esa dirección, cediéndolo mejorado a las generaciones venideras. Como dice el papa Francisco, a quienes deseen leerle en la encíclica *Laudato Si'*, debemos procurar por el cuidado tanto de la casa común como de los sujetos que la habitan.

Los cristianos mientras vivimos en la sociedad compartiendo sus alegrías, esperanzas y sufrimientos, al mismo tiempo participamos y somos una comunidad. Nuestro comportamiento debe ser más exigente por compromiso personal y por ejemplaridad hacia los demás. Así lo llevamos inscrito en nuestro ADN: nos llamamos hermanos, seguimos las palabras y mandatos de Jesucristo, el hermano mayor, que nos muestra el amor de nuestro común padre Dios y nos pide amar hasta el extremo a todos nuestros semejantes. Para evitar huidas al universo o generalizaciones vacías de contenido, sin caer en la formación de un grupo cerrado, os pido que concretéis vuestro cariño y vuestra dedicación a la comunidad en la que estáis viviendo y creyendo. Con quienes escucháis la Palabra y celebráis el misterio de Cristo. Él os concederá un corazón grande para amar a todos, sin exclusiones de ningún tipo, sin barreras que separen, sin descalificaciones que pisotean la dignidad del otro.

El cristiano es aquel que no está nunca tranquilo cuando ve el sufrimiento del hermano. Que sabe consolar y acompañar. Que dedica parte de su tiempo y de sus facultades a dar sentido y felicidad a los demás. Es aquel que se olvida de sí mismo y sabe compartir. Que se empeña en que su comunidad sea muy acogedora y no duda en ofrecer a los demás el gran regalo de la persona de Cristo, quien le alimentará, le acompañará y, al final de su vida, le juzgará (*Mt 25*).

En este curso nuestra comunidad diocesana necesita del esfuerzo general para perfeccionar y presentar el Plan Pastoral que, entre todos, elaboramos el curso anterior. No sobra nadie para ejecutar este desafío evangelizador. Si así lo hacemos, podremos generar una sensibilidad especial para apreciar nuestra comunidad y la sociedad en su conjunto.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Aitona celebra una festividad de Santa Teresa Jornet atípica

Per a Aitona, la festividad de Santa Teresa Jornet, que se celebra el 26 d'agost, és festa grossa ja que és el dia dedicat a recordar aquesta santa nascuda en aquesta localitat del Segrià i que també és la patrona de la gent gran. Però aquest any la pandèmia ha provocat que la festa fos menys participativa, més íntima i amb dues celebracions eucarístiques.

La primera fou presidida pel bisbe Salvador a la capella de la Residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats i només hi van poder assistir residents. Mn. Paul Feheta també va concelebrar amb el bisbe. No van faltar les tradicionals ofrenes i el bisbe va mostrar la relíquia de la santa. Aquesta missa es va retransmetre pel YouTube. Fou una imatge ben diferent a la dels altres anys en la qual la capella s'omplia de gom a gom amb les autoritats, veïns de la localitat i també hi assistien veïns de Lleida. Queda en el record també la processó que es va celebrar fa pocs anys i que fou molt participada. A continuació es va fer un homenatge a tres residents que enguany han complert 80 anys i se'ls va entregar una placa commemorativa.

Com a novetat, enguany es va celebrar una missa a l'església de Sant Antolí complint totes les mesures de seguretat i higiene amb l'assistència d'uns setanta veïns. Un quadre de santa Teresa amb un ram presidia el presbiteri.

«La situació s'està fent insostenible a la frontera sud»

Àlvar Sánchez, jesuïta lleidatà que resideix a Nador, ens explica la situació que estan vivint a la frontera sud. «La situació aquí, com en altres llocs, s'està fent insostenible per a les persones més vulnerables», afirma.

Sánchez explica que aquests dies de pandèmia «hem acomiadat vides migrants: un home de 37 anys, marit de dues dones i pare de cinc fills, i una mare jove, embarassada de 4 mesos, que ha deixat orfe al bosc de Nador, a un fill de sis anys».

Àlvar Sánchez

El jesuïta lleidatà recorda que «les regulacions per contenir la pandèmia, no ens és permès de distribuir aliments al bosc i els nostres equips, superats, fan tot el que poden». Sánchez afirma que «des de la Delegació diocesana de Migracions, preveient un escenari de nou confinament a la tardor, hem llançat una campanya de sensibilització i solidaritat per obtenir la llicència d'ús

d'una aplicació mòbil a tot el territori de la frontera sud». En la següent web trobareu una explicació: <https://startsomegood.com/refaidfronterasur>

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Les Benaurances ens ensenyen que Déu, per lliurar-se a nosaltres, escull sovint camins impensables, potser els dels nostres límits, els de les nostres llàgrimes, els de les nostres derrotes» (10 de juny).

@Pontifex: «En els moments foscos, de pecat, de desorientació, sempre hi ha una cita amb Déu. Precisament llavors no hem de tenir por, perquè Déu ens canviarà el cor i ens donarà la benedicció reservada als qui s'han deixat canviar per Ell» (11 de juny).

@Pontifex: «Jesús acull els pecadors i menja amb ells. Això és el que ens passa a nosaltres a cada missa, a cada església: Jesús està content d'acollir-nos a la seva taula, allà on és ofert per nosaltres» (11 de juny).

@Pontifex: «Molts nens es veuen obligats a fer treballs inadequats per a la seva edat que els priven de la seva infància i posen en perill el seu desenvolupament integral. Faig una crida a les institucions perquè s'esforcin al màxim per protegir els menors» (14 de juny).

Arrels Sant Ignasi i les Llars del Seminari presenten les seves memòries

La Fundació de les Llars del Seminari i Arrels Sant Ignasi han presentat les seves respectives memòries de l'any passat. Les dues es poden consultar a les seves pàgines web.

Pel que fa a les Llars del Seminari la seva directora, Inma Abadías, afirma que «la memòria anual és una oportunitat més per comunicar a la comunitat el nostre projecte» i, per això, «aquest any hem volgut que tingués un format atractiu i útil per a qualsevol persona que vulgui saber què fem i com treballem a la Fundació».

Més enllà de la presentació, el document també inclou una gran infografia, tipus pòster, en la qual s'hi presenten les dades d'impacte més rellevants del 2019. Hi destaquen les dades sobre els perfils de persones que en són usuàries, així com les dades relacionades amb els nuclis familiars. També hi ha una explicació de totes les activitats i intervencions de seguiment per part de l'equip tècnic. Per exemple, els tallers, els acompanyaments externs o sortides, les mediacions en conflictes veïnals o els acompanyaments a famílies novingudes al projecte.

Natàlia Bosch, treballadora social de les Llars del Seminari, destaca que «totes aquestes dades evidencien l'impacte positiu del projecte en les persones i tot el treball que hi ha darrere a través de les intervencions de les dues tècniques que hi treballem». En aquest sentit, «destaquem la COPAR (Comissió Participativa) que realitzem quinzenalment amb les famílies de les Llars com a eina clau de cohesió i convivència, ja que tenen resultats molt positius i fomentem la responsabilitat i l'autonomia personal una vegada han de deixar el projecte». La Fundació vol agrair la col·laboració d'Ideies que ens ha ajudat a elaborar aquest document.

Per una altra part, la memòria 2019 d'Arrels Sant Ignasi ve marcada per la celebració dels 25 anys de l'entitat. Com cada any, la memòria reflecteix unes dades, que s'extreuen de l'acollida i atenció per acompanyar a les persones que es troben en situació d'exclusió social. L'entitat recorda, però, que l'important no

són les dades sinó la persona que hi ha darrere de cada dada: la seva història, la seva vivència, el seu patiment i els seus valors.

En general, la tendència és d'anar augmentant, any rere any, un centenar de persones més ateses i el consegüent increment en els serveis que l'entitat ofereix. L'entitat considera que «no és una bona notícia, ja que el nostre alè és que vagin disminuint aquestes xifres». «Volem que les persones es puguin desenvolupar d'una forma digna i plena i, per tant, el nostre interès és que com a societat ens transformem amb la finalitat de què aquestes situacions de vulnerabilitat desapareguin», afirma l'entitat.

Aquest any Arrels Sant Ignasi ha atès 5.378 beneficiaris, unes 300 persones més que el 2018, i han acollit directament 1.677 persones (el 2018 van ser 1.560, 117 més). Cal destacar que d'aquestes 1.677 persones, 923 persones han estat sense llar, de les quals 90 sense sostre. Són 114 més de les comptabilitzades l'any anterior. A més, 42 de les persones que van a Arrels Centre Obert (centre de dia), són dones en situació de sense llar. I per altra banda, el servei de distribució d'aliments va repartir 4.145 lots d'aliments, 164 més que el 2018.

Instrucció sobre la missió evangelitzadora de la parròquia

La Congregació per al Clergat va fer pública fa unes setmanes la Instrucció «La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església» promulgada el passat 29 de juny. El document, segons informa la Santa Seu en el seu butlletí, tracta el tema

de la pastoral de les comunitats parroquials, dels diferents ministeris clericals i laics, amb el signe d'una major corresponsabilitat de tots els batejats. Podeu consultar-la al següent link:

<http://press.vatican.va/content/salastampa/es/bollettino/pubblico/2020/07/20/inst.html>

REFLEXIONS

Aportacions eclesials a la Bioètica: el Kennedy Institute (II)

L'aportació eclesial a la Bioètica ha estat important. Avui seguim parlant de l'orientació en el Kennedy Institute i les característiques inicials del diàleg bioètic, que es resumeixen en aquests ítems:

- Diàleg interdisciplinari entre científics i humanistes, com a metodologia de treball.
- Racionalitat dels arguments, posant entre parèntesi el criteri d'autoritat.
- Coneixement que els nous problemes plantejats pels progressos científics necessitaven respostes noves.
- Importància del diàleg ecumènic per enriquir-se amb la reflexió de les grans tradicions religioses, principalment jueves i cristianes, sense exclusió d'altres en el futur.
- (...) André Hellegers, metge, va buscar particularment el diàleg dels metges amb els teòlegs en un ambient ecumènic. És mèrit d'André Hellegers haver impulsat el diàleg bioètic tenint en compte els problemes que es plantejaven amb els nous descobriments en tots els aspectes clínics i ètics, socials, filosòfics i teològics, econòmics i demogràfics. Estava convençut que en el futur els grans problemes es concentrarien en les dimensions de distribució de recursos i justícia social. D'aquí la necessitat d'entrar en diàleg amb l'economia de la salut, les dades demogràfiques i els estudis de població. Ha considerat que, si bé la iniciativa i el lideratge han de venir de la medicina i dels seus professionals, els interlocutors han de provenir de les humanitats, especialment de l'ètica filosòfica i teològica.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu.

15. □ Dimarts [1Co 12,12-14.27-31a / SI 99 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova.

16. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano),

bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Robert Belarmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, màrtir; santa Hildegarda, vg.

18. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astrònoms; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dissabte [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. Sant Feliu de Llobregat: □ Santa Maria de Cervelló o del Socós, verge mercedària, de Barcelona (s. XIII); sant Gener (Jenaro),

bisbe de Benavent i màrtir a Nàpols (s. IV).

20. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

Diumenge XXIV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem...»

En el parenostre sempre resem: *Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem els nostres deutors.* Però és fàcil perdonar? Si tenim en compte la insistència de Jesús sobre el perdó i la realitat de molts cristians incapaços de perdonar ens adonarem com n'és de difícil el perdó. Per això Jesús a l'evangeli presenta el contrast entre aquell *ministre que devia al rei deu mil milions* (una quantitat fora mida) i el seu company que *li devia uns quants diners* (una menudesa). El primer demana: *Tingueu paciència i us ho pagaré tot. I el rei, de bon cor, se'n compadí i li perdonà el deute.* Imaginem-nos l'alegria i la gratitud d'aquest ministre envers el rei. Semblaria que hauria d'estar disposat a condonar al seu company els pocs diners que li devia, però —diu l'evangeli— *ell no en va fer cas i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute.* Les paraules del rei en assabentar-se de la conducta d'aquell mal ministre són molt clares: *Que n'ets de mal home!* Jesús ens vol fer veure que Déu ens perdona sempre ni que les nostres faltes siguin molt grans (com deu mil milions), i per tant nosaltres també hem de saber perdonar als nostres germans les seves ofenses que, per molt grosses que siguin, sempre són una menudesa en comparació amb el que Déu ens perdona.

Ja a l'AT trobem: *Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home... que no s'ha compadit d'un home com ell ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats?* Si fóssim conscients de tot el que ens perdona el Senyor no ens costaria tant perdonar els germans. Pau ens recorda que *mentre vivim, vivim per al Senyor*: hem d'intentar actuar com Crist i no recordar sempre els greuges. Jesús acaba dient: *Així farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.* La paraula de Jesús és clara: perdonar de tot cor el nostre germà, oblidant les seves ofenses. I perdonar sempre com ho fa el nostre Pare.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30-28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu topirà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupen els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres, que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com a esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llançà als peus i li deia: «Tingueu paciència i us ho pagaré tot.» Llavors el rei, se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: «Paga'm tot el que em deus.» L'altre se li llançà als peus i el suplicava: «Tingues paciència i ja t'ho pagaré.» Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: «Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?» Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eccl 27,30-28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. El vengatiu sofrirà la venjança del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados.

Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados?

Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos. Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?» Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo». Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: «Págame lo que me debes». El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré». Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: «¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdóné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?». Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano».